

ת"פ 39960/07 - מדינת ישראל נגד אביעד שמואל

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 39960-07-13 מדינת ישראל נ' שמואל
תיק חיזוני: 0-1100-2013-0259

לפני כבוד השופט מוחמד על
המשימה
מדינת ישראל
נגד
אביעד שמואל
הנאשם

הכרעת דין כתב האישום ותשובה הנאשם

1. במקודם הליר זה, כתב אישום שהוגש נגד הנאשם הכלול שלושה אישומים, אשר יפורטו להלן:

2. על פי האישום הראשון, ביום ה-11.7.2013 בראומן (להלן: ד"ר ברגמן) רופאה במרפאת שירוטי בראות כללית בקריות ביאליק (להלן: המרפאה). צוין כי מתוקף תפקידה היא נתנת שירות לציבור מטעם גופ המשפק שירות לציבור, ועל כן היא נחשבת עובדת ציבור. לפי הנטען באישום זה, ביום 11.7.2013 בשעה 12:00 תקף הנאשם את ד"ר ברגמן באופן שדחה באמצעות ידיו, וכן נכנס לחדרה בעוד היא מטפלת במטופלת אחרת, ודרש ממנה כי תטפל בו מיד. משיצאה ד"ר ברגמן מחדירה, המשיך הנאשם לлечת בעקבותיה וכן עורר מהומה במקום קר שצעק לכל עבר "cosa amma shlim, bni zonot, ani ahafot at hamekom, mazeynim, la rozim likbel otai, ani azin atcam", והמשיך להתלהם גם כשמאבטח הוזעך למקום, בעוד מטופלים אחרים ממתינים לתורם במסדרון. נטען כי בכך הפריע הנאשם לעובדות שאר הרופאים ועיכב את המהלך התקין של התוර ואת המזומנים לרופאים השונים. כן נטען כי בנסיבות האמורות איים הנאשם על ד"ר ברגמן באמרו לה "אני אראה לך מה זה", וכן העילבה עת מלאה תפקידה בכוונה אותה "בת זונה", "נערת לוו". בגין מעשים אלו יוחסו לנאשם העבירות הבאות: התנהגות פרועה במקומות ציבורי לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין; איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין; ותקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382(1) לחוק העונשין [קר צוין סעיף העבריה בכתב האישום- מ"ע].

3. האישום השני אף הוא כולל התרחשויות נתענות באוותה מרפאה. לפי אישום זה גם ד"ר ברנסטיין (להלן: ד"ר ברנסטיין) שימשה רופאה במרפאה, וגם היא עונה להגדרת עובדת ציבור. על פי הנטען, ביום 14.7.2013 בשעה 13:00 הגיע הנאשם למרפאה וביקש להיכנס לחדרה של ד"ר ברנסטיין. לאור קר, פנה

אליו מטופל ששחה במקום, שמואל ספן, והעיר לו כי יש מטופל אחר בתוך החדר, או אז אמר לו הנאשם "מי אתה בכלל, שב בשקט". בהמשך לכך, עת ביקשה ד"ר ברנסטיין להכניס את המטופל ספן לחדרה, תקפה הנאשם באופן שירק יריקה שלא פגעה בה לאור כך שהיא זהה לאחרור, והנאשם שלח ידו לכיוון בטנה במהלך התלהמותו כלפייה. כמו כן, ה寧פּה הנאשם ידיו לעבר ד"ר ברנסטיין באופן מאיים מספר פעמים, וכן נכנס אל תוך החדר ללא רשותה, חסם בגופו את פתח החדר ומנע ממטופלים אחרים להיכנס. בנוסף לכך, העLIBּ הנאשם את ד"ר ברנסטיין בכינויו אותה "זונה, בת זונה, מזדינית", השרםותה לא רוצה לקבל אותה" וכן איים עליה באמרו "אני אזין אותך, אני יודע את השם שלך ואת צטעריך על זה, אני אזין אותךם, אני אhapeיך את השולחן עליוכם, אני אשבור את המקום עליוכם, אני אשbor את הדלת", וזאת אמר כדי להזכיר את ד"ר ברנסטיין/או את הנוכחים במרפאה. עוד נטען באישום זה כי הנאשם התנהג באופן מתלהם ועורר מהומה במקום, וכן צעק בקהל כי אם הוא לא יכנס לרופאה אז אף אחד לא יכנס, וכן צעק: "אני לא זו מפה עד שלא תקבלו אותה, רוצה לא רוצה, כן תקבלו אותה", ובכך עיכב את התור לרופאים המטופלים במרפאה. בעקבות המתואר לעיל, לחיצה ד"ר ברנסטיין על לחץ המצוקה. בין מעשים אלו הושם הנאשם בעבירות של איום לפי סעיף 192 לחוק העונשין; התנהגות פרועה במקום ציבוררי לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין; העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין; ותקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382(1) לחוק העונשין [כך צוין בכתב האישום - מ"ע].

4. האישום השלישי כולל אירועים אשר התרחשו בתחנת משטרת זבולון, לאחר שבuebasות המתואר בשני האישומים הנ"ל, נעצר הנאשם והוחזק בתא המעצר בתחנת המשטרה. באותה עת מלאה השוטרת שירית עמיאל תפקידה כשוטרת-סירת בתחנה, ואילו השוטר היהודי ח'יר מילא תפקיד יומני בתחנה. על פי הנטען באישום זה, ביום 14.7.2013 בשעה 21:00, עת ביקש השוטר-ח'יר להוציא מהתא המעצר, בו שהה גם הנאשם, עזר אחר לשם מפגש עם עורך דין, עמד הנאשם בפתח התא ורצה לצאת. עקב לכך נאלץ השוטר לחסום בגופו את פתח התא בכך למניעו יציאת הנאשם, כשהנאשם מצמיד גופו לגוף השוטר בצוואה מאימת. בהמשך לכך הגיעו לתא השוטרת-עמיאל בעקבות עצוקות השוטר שנশמעו מהתא. או אז, העLIBּ הנאשם את השוטרת באמרו לה "עכשו את גם סוהרת, يا מזדינית", ואים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה באמצעות ידיו על חזזה. בין מעשים אלו הושם הנאשם בעבירות של איום לפי סעיף 192 לחוק העונשין; הפרעת שוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין; והעלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין.

5. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום. בהתחלה לא ניתנה תשובה מפורטת על ידי הנאשם, אשר תחילה ביקש ליצג את עצמו, אולם במהלך הדיונים הובחר כי אין הוא מכחיש כי שהוא במרפאה בשתי הנסיבות וכמוון גם בבית המעצר, כי היה מפגש ביןו לבין אוטם אנשים שצויו באישומים השונים, אך הוא הכחיש את ההתנהגות שיוחסה לו ואת המשמעות שיש לתת לחלק מהדברים שאמר.

6. נוכח כפирת הנאשם הובאו ראיות הצדדים. בפרש התביעה העידו העדים הבאים: שתי הרופאות המתלווננות - ד"ר ברגמן וד"ר ברנסטיין; רופאה נוספת שנכחה במרפאה באירוע המתואר באישום השני, ד"ר גנדמן; האחות שעבדה במרפאה באירוע המתואר באישום הראשון - הגב' אלמירה יוסףוב; המנהלת

הADMINISTRATIVE של המרפאה - הגב' אהובה אנגרט; מטופלים שנחכו במרפאה: הגב' לימור כהן, הגב' איילה איל, הגב' אלה גוסיינוב, מר שמואל ספן ומר סלומון אסיג; סייר של יחידת הביטחון בקופה החולים - מר שי חרובי; השוטרים: שירותAMIL, זהודי חייר, וכן השוטרים מיטל אוחזון ווורם בן אל. בפרשת ההגנה העיד הנאשם וכן עד הגנה מטעמו, מר דוד ציקשוויל.

.7. לאחר שהצדדים הניחו את ראיותיהם וסיכמו את טענותיהם, הגיעו העת למתן הכרעת הדיון.

דיון והכרעה

.8. אקדמי ואצין כי האירועים מושא **האישומים הראשון והשני**, שהתרחשו במרפאה, מתועדים בחלוקת בתיoud חזותי הכלול תמונה בלבד על ידי מצלמות האבטחה שבמרפאה (ראו ת/1 ו-ת/2). התיעוד הוא באמצעות מצלמות הממוקמות בחלל המרפאה ומסדרוניותו, ברם אין הן מתעדות את המתרחש בחדרים השונים בתחום המרפאה (וניתן להבין מדוע). כמו כן, לאור כך שהתיעוד הוא של תמונה בלבד, לא ניתן לשמוע את התבטים האישומיים של האנשים המתועדים.

.9. שני האירועים באישומים הראשון והשני התרחשו בסמיכות זמניות, האירוע הראשון בבדיקה הנאשם במרפאה ביום 11.7.2013 (שהיה יום חמישי בשבוע), והאירוע השני ביום 14.7.2013 (יום ראשון בשבוע שלאחר מכן). כעולה מהראיות, בבדיקה של הנאשם בשתי ההזדמנויות, היו על רקע רצונו לקבל שירות במרפאה. בפעם הראשונה לא קיבל את השירות בשלומו הגע, ועל כן הגיע בפעם השנייה, ביום ראשון שלאחר מכן.

.10. מהראיות שלפניי עולה כי הנאשם הגיע למרפאה במועד האישום הראשון וביקש טיפול רפואי על רקע כאבים ברגלו. האחות בקופה חולים קיבלת את פניו ובדקה מי הרופאה המטפלת. אלא שהרופאה ציינה כי היא סימה לעבוד, וביקשה כי יבוא ביום ראשון. הנאשם לא שלים עם כן, או אז הפנתה אותה האחות לרופאה אחרת, היא ד"ר ברגמן. ד"ר ברגמן לא רצתה לקבל את הנאשם וציינה שעדיף שהוא ילך לרופאה שלו וסירבה לטפל בעניינו (ראו עדותה של האחות יוספוב בעמ' 45 לפרוטוקול ושל הנהלת המרפאה אנגלרט, עמ' 55 שורה 14 לפרוטוקול). لكن, הגיע הנאשם ביום ראשון, הוא מועד האישום השני. הנהלת האדמיניסטרטיבית, אנגלרט, הפנתה אותו לד"ר ברנסטיין. ד"ר ברנסטיין הייתה נcona לקבל אותו, אך ביקשה ממנו להמתין. על רקע זה היו ההתרחשויות מושא האישומים. בעקבות האישום השני, נעצר המשיב והדבר הולד את האישום השלישי.

.11. עיקר המחלוקת בין הצדדים היא בעיקרה עובדתית: הנאשם מודה כי היה דין ודברים בין לבין הרופאות במרפאה, אשר כלל התבטים פוגעניות וקללות מצד אחד, אולם הוא מכחיש כי אכן עליה או כי תקף אותו. כן טוען הנאשם כי אמירותיו הפוגעניות לא כוונו במישרין לרופאים, ולטענתו האמירות נאמרו באופן כללי, אין הן עלות כדי העלבת עובד ציבור, ואין הן מקיימות את יסודות העבירה. לגבי האישום השלישי, מכחיש

הנאשם כי איים והטיח עלבן בשוטרת, ואשר למעשה ההפראה, טוען כי התלוצץ עם השוטר.

12. לאור העובדה כי מדובר בשלושה אישומים לגבי אירועים שהתרחשו במקומות שונים, הדיון בהכרעת הדין "ערך לגבי כל אישום בנפרד".

האישום הראשון

13. כאמור, באישום זה הנאשם בביצוע עבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי, העלבת עובד ציבורי, אiomים ותקיפת עובד ציבורי.

14. בחינת הראיות שהובאו במהלך האשמה מלמדת כי המאשימה הרימה את הנTEL המוטל עליה והוכיחה את העובדות הנטענות באישום זה מעבר לכל ספק סביר. מכאן, שיש להריע את הנאשם בכל העבירות שייחסו לו באישום זה.

15. בטרם אנתח את הראיות אצין כי אין מחלוקת בין הצדדים לגבי העבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי. בסיכון טענותיו, לא חלק הסניגור על כך שהנאשם ביצע עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי, ועל כן לא אדרש לעבירה זו. כמו כן, אין מחלוקת כי הנאשם התבטה באופן פוגעני ומעילב, אך ישנה מחלוקת מה לבדוק נאמר והאם דבריו הופיעו כלפי ד"ר ברגמן, או שהם נאמרו לטענותיו באופן "כללי", וכן האם אמרית הדברים מהוועה עבירה. בנוסף, קיימת מחלוקת לגבי עבירות התקיפה והאיומים, אשר את ביצוען מכחיש הנאשם. עבורו לדון בסוגיות שציינו.

16. בכלל, העדות המרכזית הרלוונטיות לאישום זה היא עדותה של הרופאה המתלווננת - ד"ר ברגמן. ד"ר ברגמן העידה לפני והתרשםתי מאמינותה וממהימנות גרסתה. העודה תיארה בעדותה את מהלך הדברים באופן ברור, כן ואוונטי, וניכר מדבריה כי אין היא מנסה להעיצים את מעשיו של הנאשם או להעליל עליו, אלא היא נצמת לתיאור, ונמנעת - אף באזיות יתר - מסיסרת דברים שאינה זוכרת בבדיקה, וכאשר אין היא זוכרת בבדיקה היא מצינית זאת מבלי לנסות להשלים את החסר. כך למשל היא צינה כי לא זוכרת מה הנאשם צעק (עמ' 14 שורות 19-20 לפרטוקול); אף ובஇeo עוזמה הנאשם דחף אותה (עמ' 14 שורות 25-26 לפרטוקול); והאם לחצה על לחץ המצואה על מנת להזעיק עזרה לחדרה (עמ' 17 שורות 24-25 לפרטוקול). מהתנהלות ד"ר ברגמן עולה כי אין לה כוונה להפליל את הנאשם ולטפל בו האשומות לפרטוקול). מהתנהלות ד"ר ברגמן עולה כי אין לה כוונה להפליל את הראע במקומות ומשלים בו האשומות שוויא. לצד זאת, אני רואה להבהיר כי אין בעובדה כי העודה לא זקרה חלק מהפרטים - אף אם אלו מהותיים - כדי לפגום במהימנות גרסתה. העודה מתארת את האירוע באופן כללי, עומדת על טענתה כי היא נדחפה, ועדותה נתמכת על ידי עדים שנכחו במקום, אשר מאשרים את הפרטים ומשלים את החסר.

17. מעודותה של ד"ר ברגמן וכן מעודויות נוספות, עולה כי היא לא רצתה להתלוון נגד הנאשם, היא נשאלת על ידי איש הביטחון שהזעיק למקום האם ברצונה להתלוון והוא השיבה בשלילה. בעדותה לפני צינה

שממתינים לה הרבה מטופלים, שאין היא רוצה לבזבז את שעות עבودתה לצורך כר. יש בדברים אלו כדי לחזק את המסקנה בדבר מהימנות גרסת העודה והuder כוונה להפליל את הנאשם.

18. בעודותה לפניה סירה ד"ר ברגמן כי ביום האירוע הנאשם נכנס לחדרה, צעק ואימם: "**את עוד תראי ממשהו בסגנון...**" (עמ' 14 שורה 20 לפרטוקול); בעקבות כך היא ביקשה ממנו לצאת אך הוא סירב; לאור כך, היא קמה מכסאها כדי לפתח את הדלת ואז הנאשם דחף אותה פנימה.

19. בנוסף לעודותה של ד"ר ברגמן, העידו לגבי חלקו השוני של האירוע עדים נוספים: המטופלת גוסינוב, הסיר של יחידת הבטיחון של קופת החולים - חרובי, האחות יוספוב והמנהל האדמיניסטרטיבית של המרפאה - אנגרט.

תקיפת עובד ציבור

20. אצין תחילת כי בציון העבירה בכתב האישום חל שיבוש. ההפנייה בפרק הוראות החיקוק הייתה לסעיף 382ב(1) לחוק העונשין, בעוד שהעבירה הרלוונטית מוגדרת בסעיף 382א(א) לחוק העונשין. ברם תיאור העובדות הלם את הסעיף הנכון, והצדדים התייחסו בפועל לסעיף הנכון, כך שאינו רואה להטעכ卜 על עניין זה. עוד וצין כי הנאשם צמצם את טענותיו למחוקקת העובדתית בלבד, קרי לשאלת אם בוצע מעשה תקיפה אם לאו, ועל כן לא ATIICHס ליתר יסודות העבירה, למעט התייחסות קצרה לחלק מהן בהמשך הדברים.

21. לעניין עבירה זו נטען בכתב האישום כי הנאשם תקף את ד"ר ברגמן באופן שדחה באמצעות ידו. כך העידה ד"ר ברגמן לאחר שציינה כי הנאשם נכנס לחדר וסירב לצאת.

"קמתי מהכסא רציתי לפתח את הדלת הוא דחף אותי פנימה...אני לא יודעת להציג איך הוא דחף, אני לא רוצה לטעת, אני לא זוכרת. אני גם לא יודעת להגיד באיזה עוצמה הוא דחף אותי" (עמ' 14 שורה 21 ואילך לפרטוקול).

22. מדבריה של העודה ניתן לקבוע כי מדובר בהתרחשויות שקרויה בפתח דלת החדר ועל רקע ניסיונה לצאת מחדרה לאחר שה הנאשם נכנס וסירב לצאת. ד"ר ברגמן לא מסרה פירוט מדויק כיצד לדבריה היא הותקפה על ידי הנאשם. במישור מהימנות קבוצתי כי גרסתה של העודה מהימנה, אוסף כי תיאורה توأم את ההקשר הכלול של הדברים, גם אם בנסיבות זו חסר פירוט לגבי מגנון הפגיעה המדויק או ממנה וכי צד נפגעה. קיימת עדות ניטרלית המאשרת כי ד"ר ברגמן נדחה על ידי הנאשם ויש בה כדי להשלים את החסר.

23. במהלך האירוע שהתרחש בתוך חדרה של ד"ר ברגמן, נכחה במקום מטופלת; הגב' גוסיינוב. הגב' גוסיינוב העידה בפניו ויש בדבריה כדי לתמוך בגרסתה של ד"ר ברגמן באופן כללי, ולהשלים את הנתונים הרלוונטיים לגבי מעשה התקיפה. גוסיינוב ציינה שישבה בחדרה של הרופאה כאשר הנאשם נכנס לחדר, צעק וקילל, ונתנה פירוט מדויק יותר לגבי האופן בו תקף את ד"ר ברגמן. לדברי העודה: "**הרופאה ניסתה לגרש אותו מהחדר והוא עם הדלת פגע בה ואחר כך באו אנשי ביטחון. הרופאה ניסתה לפתח את הדלת והוא ניסה לסגור ואז כנראה הוא פגע בה עם הדלת**" (עמ' 20 שורות 26-28 לפרטוקול).

24. הסניגור טען בסיכוןו שמהראיות לא עולה שד"ר ברגמן הותקפה על ידי הנאשם. הוא הפנה לדברי גוסיינוב ציינה כי "כנראה" כשהנאשם ניסה לסגור את דלת החדר והדלת פגעה בד"ר ברגמן. אין בידי לקוחות טענה זו. העודה גוסיינוב העידה לפני באופן ברור שד"ר ברגמן הייתה בשלב מסוים ליד הדלת, לאחר שניסיונה "לגרש" את הנאשם מהחדר לא צלח, וכי הנאשם ניסה לסגור את הדלת, ואז הוא פגע בד"ר ברגמן עם הדלת. עדותה של העודה מהימנה, ודבריה - כמו גם דברי ד"ר ברגמן - מתייחסים עם מהלך הדברים והקשרים הכלול במהלך האירוע, כאמור: הנאשם נכנס לתוך החדר, ד"ר ברגמן ביקשה שייצא מן החדר ומישלא נעה אליו, היא קמה מן הכסא ובשלב מסוים הייתה ליד הדלת כדי לצאת, או אז התפתחה אותה תקנית שהובילה לתקיפה, ליד הדלת, וכדברי גוסיינוב באמצעות הדלת. לבסוף, אין למדו מזכורת התבטאותה של העודה (הכוונה לאמירתה "כנראה") על חוסר אמינות או חוסר בטיחון בגרסתה. התרשומות ומכלול הנתונים מלמדים אחרת.

25. הצדדים ביקשו לראות בהודעות הנאשם במשטרה עדותם הראשית בבית המשפט (ת/4, ת/5 - ת/7). בនוסף נחקר הנאשם חקירה נגדית. בחקירהו הראשונה במשטרה (ת/4) הבהיר הנאשם את שנטען נגדו ולא התייחס כלל להتابטאותיו. בהודעה מאוחרת ולאחר המשפט עולה כחומר השני גרסתו כי הוא אכן התבטא בלשון גסה (ראו ת/7), הוא אכן קליל את הרופאות ודיבר "לא יפה", אך לטענותו הוא לא אמר ולא תקף. לשונו של הנאשם: "**יש לי פה מlocalized וככה אני מוציא את התסכול שלי בקהלות**", "**דיברתי לא יפה למה יש לי פה שמכשיל אותי תמיד**" (ת/7, עמ' 3 שורה 35 ועמ' 5 שורה 98).

26. ככל לא מצאתי להשתת ממצאים על עדותו של הנאשם בשל חוסר מהימנותה. נראה כי העדות הייתה סלקטיבית מאוד, כאשר ניכר כי הנאשם מבקש להטיל את כל יהבו על כך שהוא אכן גס בדיורו אך לא בתנהגותו, זאת לאחר שבהודעתו הראשונה כלל לא התייחס לדיבורו הבוטה. לנוכח העובדות בה עסקיןן, קרי דחיפתה של ד"ר ברגמן, הנאשם עומת באופן מפורש עם גרסתה של גוסיינוב אך הוא הבהיר מכל וכל כי הוא דחף את הדלת וזה פגעה בד"ר ברגמן. הוא ציין כך: "**לא יכול להיות. היא ישבה וטיפלה במטופלת שהיא הייתה בחדרה...**" (עמ' 64 שורה 6 לפרטוקול). טענת הנאשם ממנה עולה כי הרופאה כלל לא הייתה ליד הדלת, אלא ישבה וטיפלה במטופלת שלה, אינה מתישבת עם עדות הרופאה וגוסיינוב, ואני תואמת את הנצפה בדיסק הרלוונטי בו רואים כי הרופאה יוצאה ראשונה מהחדרה ולאחר מכן יצא הנאשם.

27. לסיקום נקודה זו, מן הראיות עולה כי הנאשם תקף את ד"ר ברגמן. התקיפה הייתה באמצעות הדלת לאחר שהרופאה ניסתה לפתח את הדלת, הנאשם ניסה לסגור אותה ואז פגע הנאשם בד"ר ברגמן עם

הדלת והיא נדחפה. עיר כי ה גם שמקלול הנسبות עולה כי אין מדובר בתקיפה חמורה, אלא צו שהתבטאה בדחיפה קלה, משוכחו נסיבות עבירות התקיפה, אין מנוס אלא מהרשיע את הנאשם בעבירה. ככל שהדברים נוגעים לחומרת הפגיעה - מקום של טענות אלו בשלב גזירת הדין.

.28. כאן המקום לציין כי אין זה משנה, לצורך קיום יסודות עבירות התקיפה, אם הנאשם תקף את ד"ר ברגמן באופן שדחף אותה בידיו או האם הוא דחף את הדלת בכך כך שד"ר ברגמן נפגעה מהදלת. שאלת זו אינה מעלה או מורידה לגבי יסודות עבירות התקיפה, ודי אם אפונה בהקשר זה להוראת החיקוק המגדירה התקיפה בסעיף 378 לחוק העונשין לאמור: "המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, بلا הסכמתו...הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כח - לרבות הפעלת חום, או, חשמל, גاز, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותה במידה שיש בה כדי לגרום נזק או נזחות". אין צורך לומר כי הנسبות המתוארת על ידי העודה גוסינוב, מלמדות כי אצל הנאשם התקיים היסוד הנפשי של עבירות התקיפה. אחותה דלת החדר, בעוד הרופאה מנסה לצאת והפעלת כח על הדלת (גם עולה כי אין מדובר בכך רב) לשם ביצוע פעולה זו, מלבדים על היסוד הנפשי הנדרש, שהוא מודעות רגילה. גם אם תאמר כי הנאשם חףzman מניסי יוצא הרופאה מהחדר ולא בתקיפתה, הרי לאור התנהגותו ניתן לקבוע כי היה עליו לצפות בדרגה גבוהה, הקרובה לוודאי, כי מעשי יגרמו לדחיפה ד"ר ברגמן, וכן לתקיפתה,DOI בכך לקיים את היסוד הנפשי הנדרש.

.29. בסיכון הטענות לא התעוררה מחלוקת בדבר יתר יסודות עבירות תקיפת עובד ציבור ועל כן, אני נדרש ליתר היסודות. הנאשם גם לא חלק על כך שד"ר ברגמן היא עובדת ציבור כהגדרתה בדיון ועל כן לא ארחיב בנקודה זו ואסתפק בכך כי מקלול הנسبות עולה שאין ספק כי ד"ר ברגמן כמו גם ד"ר ברנסטיין הן נותנות "שירות לציבור מטעם גופו המספק שירות לציבור", כאמור בסעיף 382א' לחוק העונשין. דומה כי מהראיות עולה כי אין מחלוקת כי תקיפת ד"ר ברגמן נעשתה בקשר למילוי חובתה: המעשה היה בחדר הטיפול, בלבמה של המרפא ועל רקע דרישת הנאשם לקבל טיפול או שירות ממנה.

UBEIROT HAAYOMIM VEHULVAT OVED ZIBUR

.30. נוכחות הסוגיות העובדתיות המשותפות לגבי יתר העבירות, קרי האיומים והעלבת עובד ציבור, הדיון בהן יתקיים בכפיפה אחת בפרק זה.

.31. גם בעניין זה, במהלך עדותה, צינה ד"ר ברגמן דברים כלליים ולא פירטה לגבי הדברים שאמר הנאשם. בעדותה לפני צינה בעמ' 14 לפרטוקול כי "...**פתחותם נכנס גבר גבוהה עם צעקות. ביקשתי ממנה לצאת, הייתה צריכה לסייע את הטיפול במטופלת.** הוא לא הסכים לצאת...אחריו שהוא צעק הטיפול נבהלה...הוא אמר את עוד תראי ממי שהוא בסגנון. היו שם הרבה מיללים אני לא יצאתי להמשיך לעבוד...". בהמשך בעמ' 15 שורה 9 לפרטוקול: "**אני חשבתי שהлечתי לחדר אחים. שמעתי צעקות בחוץ אבל ביקשתי שימושה עלה למשרד... לא רציתי לצאת עד שימושה עלה למשרד**", ובחקירה החזרת בעמ' 20 צינה "הו **קלילות אני לא זכרת איזה**". גם כאן ד"ר ברגמן

קפיצה את ידה בנתונים, אך כאמור עדותה מהימנה בעניין.

.32. לוגרתת ד"ר ברגמן תימוכין רבים - אף השלמה של החסר - בעדויות נוספות אותן אפרט להלן:

עדותה של גוסינוב: המذובר כאמור במטופלת שנכחה בחדר. העודה ציינה כי בעודה בחדר אצל ד"ר ברגמן, נכנס הנאשם הטעון, הוא קילל כל מיני קללות ואמר "בת זונה" (עמ' 20 שורה 27 לפרטוקול).

עדותה של האחות יוספוב: עדה זו סיפרה שלישותה את הנאשם לחדרה של ד"ר ברגמן, וכשהגיעה לחדרה היא שאלת האם היא מוכנה לקבל את הנאשם ללא תור. לדבריה, מששיבתה ד"ר ברגמן שעדיף שהנאשם י郎 לרופאה המתפלת שלו, ליד הנאשם אשר שמע זאת, החל הנאשם להתעצבן, תקף מילולית ואמר שהוא "הפוך" את קופת החולים ו"מה זה צריך להיות" (עמ' 45 שורה 27 לפרטוקול). העודה סיפרה שהנאשם היה כעום, כי הוא קילל וכי הייתה אווירה לחוצה ותוקפנית (עמ' 46 שורות 1, 3-8 לפרטוקול). למען הסר ספק, מובהר כי יוספוב נכחה בפגש הראשון בין הנאשם לד"ר ברגמן, יצא מהחדר, ועל כן לא הייתה עדה ליתר ההתרחשויות לרבות הדחיפה.

העד שי חרובי: שהוא סייר אבטחה ב��ופת חולים, סיפר שביום האירוע שמע צעקות מן הכניסה למרפאה, וכי הוא הוזעך למרפאה באמצעות לחץ המצוקה שנמצא במרפאה. לדבריו, כאשר הוא הגיע הוא ראה את הנאשם אשר קילל ואיים על ד"ר ברגמן שאם היא לא תקבל אותו הוא "ייפוך את השולחן", "ישבר את המקום", "אזין אותכם", והוא ציין שהנאשם היה נסער. לדבריו, הוא נכנס לחדרה של הרופאה, אשר הייתה מאוד נסועה ומפוחדת, והוא סיפרה לו שהנאשם היה בחדרה ואיים עליו (עמ' 60 שורות 8-9, 19-22 לפרטוקול).

עדותה של מנהלת המרפאה אנגרט: עדה זו סיפרה בעדותה כי הנאשם הגיע למרפאה ובקיש לחפש מחלה בעקבות תאונת עבודה בעבר. לדבריה, הוא הופנה לד"ר ברגמן, ובהמשך היא שמעה צעקות מכיוון חדרה של ד"ר ברגמן. בהמשך סיפרה לה ד"ר ברגמן שהמתופל התפרץ לחדרה ובעקבות זאת הזמינה משטרת (עמ' 55 שורות 16-19 לפרטוקול).

.33. בעדותו לפני, וכן בחקירהו במשטרת, הבהיר הנאשם כי איים על הרופאות, העליבן או איים עליו, עם זאת לא הבהיר כי התבטה בסוטות. כאמור, לא התרשםתי כי המذובר بعد מהימן שניתן לשמור על גרסתו. אמנם הנאשם אישר חלקים מן התנהגות שיויחסה לו, אך ניסה לצמצם מחומרתה ולהפחית מהתנהגותו ומשמעותו. כמו כן, עדותו של הנאשם עומדת למעשה כעדות יחידה אל מול מספר עדויות של עדי תביעה, אשר הותירו בי רושם אמיתי. זאת ועוד, בעוד שהנאשם אישר באופן כללי כי הוא ניבל את פיו וקילל, הוא נמנע מלפרט מה לטענותו אמר, ואישר רק אמירות גבוליות, מה שמעיד על תכנון עדותו באופן שתתאים לטענותיו, תוך שהוא מגלה טفح ומסתיר טפחים.

.34. בתיאורו את אשר אירע ציין הנאשם בעדותו לפני את הדברים הבאים בהתייחס לאיושם הראשון (עמ'

63-64 לפרוטוקול)

"אני יודע שההתנהגות שלי לא הייתה מקובלת. לא הגעתו ישר וצעקי. אני קילתי, אני נכנסתי לחדר, בפעם האחרונה תפsti את הדלת וממש התפרצת לחדר... לא אימתי עליה, נכון שיצאת ויבלה את הפה, מה שכן, ניבלה את הפה קילתי כללית.

ש. יכול להיות שאמרת "אני אוזין אותך"?
ת. אני לא אמרתי את זה. יכול להיות שתור כדין אמרתי שאני אהפוך את המקום.
ש. אם ד"ר ברגמן אומרת שאמרת "את עוד תראי ממני"?
ת. אוליATALON, אני לא זכר לפרט פרטיים, ישנה אפשרות שאמרת דבר זהה.
ש. אם ד"ר ברגמן אומרת שהיא קמה אתה דחפת את הדלת ופגעת בה?
ת. לא יכול להיות. היא ישבה וטיפלה במתופלת שהייתה בחדרה...".

35. מעדותו של הנאשם עולה כי הוא מודה שהתנהג בתקיפות, צעק וקילל, והדבר בא לידי ביטוי גם בסיכון ההגנה (ראו עמ' 7 לסיכומים). הנאשם סיפר שהר��ע לכעסו היה העובדה שד"ר ברגמן סירכה לקבלו, והוא בתגובה התפרץ לחדר וקילל, ויתכן שאמר תוך כדי שהוא "יהפוך את המקום". בעודו ניסה הנאשם לעזן ולמזרע את מעשיו וצין כי קילל באופן כללי, וכי גם אם אמר לד"ר ברגמן "את עוד תראי ממני", כוונתו הייתה שהתקoon שיתלונן עליו.

36. הסניגור טען בסיכומים כי הריאות הקיימות אינן מוכיחות את עבירות האיומים כנדרש בחוק ובהלכה. לטענותו, האיומים והקללות נאמרו באופן כללי ולא כוונו לשירות לד"ר ברגמן (עמ' 5 לסיכומים).

37. אשר לעבירות האיומים הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, היסוד העובדתי ההתנהגותי של האיום יכול להתקיים "בכל דרך שהיא", באמצעות השמעת ביטוי מילולי, תנואה פיזית כלשהי או שליטה של ביטויים ותנועות פיזיות (רע"פ 2038/04 למ' נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 96 (2006)). על פי ההלכה הפסוקה, אמת המידה לבחינותו של איום היא אמת מידת אובייקטיבית אשר מבקשת לבדוק את ההתנהגות מנוקדת מבטו של האדם הסביר, וזאת על פי מכלול נסיבות המקירה ובכלל נסיבותו של האדם כלפי הופה האיום.

38. יכולה מן הריאות, הנאשם התנהג והתבטא באופן שמקיים את יסודות עבירות האיומים. ד"ר ברגמן העידה שהנאשם איים עליו שהוא "עוד תראה ממנו" (ובענין זה אין אני רואה לחס חשיבות לשוני בין הביטוי שצווין בכתב האישום "אניERAvr לה מה זה" לבין הביטוי אותו צינה ד"ר ברגמן בעדותה). עוד עולה כי מילים אלו נאמרו כלפיו באופן תקין, לאחר שהנאשם נכנס לחדרה וシリב לצאת. בנוסף כי יתרן אמר אמרות לכך שהנאשם התבטה ביתר הביטויים שצווינו בכתב האישום. הנאשם טען בעדותו כי יתרן אמר אמרות מסוימות ("אני ERAvr לך" וכו') כשהוא מתכוון לכוונתו להגשת תלונה נגד הרופאה (ראו עמ' 64 שורה 4 לפרוטוקול), וכי אף אנשי המנהלה במרפאה הציעו או אף ביקשו ממנו להتلונן ועל כן, אין לראות בכך איום. אין לקבל את טענת הנאשם. ראשית, אין כוונה זו עולה מן הריאות. שנית, וזה העיקר, יש לראות בכך

אמירה זו במלול הביטויים ועל רקע התנהגות הכללת: הנאשם נכנס לחדרה של רופאה העובדת בשירות הציבור, התעכבר וצעק עליה בחדרה, השמיע קלות, אמר לרופאה שהוא עוד "טראה ממנה", ומגע ממנה יצא מהחדר על ידי דחיפת דלת החדר.

.39. לגבי עבירה העלבת עובד ציבור, זו מוסדרת בסעיף 288 לחוק העונשין, אף היא - כעבירה האiomים - עבירה התנהגתית. היסוד העובדתי הנדרש לקיומה הוא זהה המכללים, פוגע בכבוד או מביש, אשר יכול ועשה בתנויות, במילוי או במעשים. היסוד הנפשי הנדרש הוא מודעות כלפי טיב המעשה וככלפי התקיימותן של הנסיבות. הערך המוגן בעבירה זו הוא להגן על משרד הציבור ביצוע תפקידם. ברע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.8.2008), נקבע כי לא כל העלבת ציבור תיכנס לדירה של הנורמה הפלילית, וכי שעה להבה תהפור אסורה, צריכה להתקיים לגביה ודאות קרובה לקיום פגעה קשה ביכולת התפקוד של עובד הציבור הנפגע. גם אם הביטוי שאמר הנאשם הוא לגופה של הרופאה ("זונה" וכו'), ולא לגבי תפקודה, הרי מדובר בביתו מעלי, פוגעני וקשה - הפוגע בלבת כבודה של הרופאה, ומכאן השפעתו על תפקודה כעובד ציבור. וכיודע, סעיף 288 כולל שתי חלופות של היסוד הנסיבתי המשכך את ההבלה לכדי עבירה: כשהיא נאמרת **בנוגע למילוי התפקיד**, או **בעת שעבד הציבור מלא את תפקידו**, כבמקרה שלפנינו. השוו: רע"פ 229/22 כהן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.10.2012).

.40. אין לקבל את טענת הנאשם כי אמרותיו הפוגעניות נאמרו באופן כללי ולא כוונו ישירות לד"ר ברגמן ועל כן אין מקומות את יסודות העבירה. עדויותיהם של עדי הتبיעה עולה כי חיציו של הנאשם כוונו כלפי ד"ר ברגמן אשר סירבה לקבלו, וכך שנלמד מן העדויות השונות עיקר ההתרחשות הוא בתוך חדרה של ד"ר ברגמן וקשרורה לפנימיו אליה. מן העדויות השונות עולה כי הנאשם קליל את ד"ר ברגמן. גם הנאשם לא הבהיר כי אמר לד"ר ברגמן "את עוד תראי ממנה", משמע שהקלילות שקייל בשל עצו כוונו ישירות אליה. בהקשר זה אצין כי גם אם חלק מדבריו שלא הנאשם נאמרו בלשון רבים, אין הדבר גורע ממסקנותי לעיל, מאחר שיש להתייחס למכלול הכלול של התנהגות הנאשם ולאמרותיו באותו מעמד.

.41. על כן מסקנתי כי הוכחו יסודות עבירות האiomים והעלבת ציבור מעבר לכל ספק סביר, ויש להרשיע את הנאשם גם בעבירות אלה.

האישום השני

.42. באישום זה הנאשם נטען ביצוע עבירות של התנהגות פרועה במקום ציבור, העלבת עובד ציבור, אiomים ותקיפת עובד ציבור. מطبع הדברים, לאור כך שdone לעיל במספר עניינים הרלוונטיים גם לדין באישום זה, לא נזהור על הדברים.

.43. אקדמי ואצין כי המסקנה העולה מהראות שהונחו לפני היא שהמאשימה הוכיחה את העובדות

הנטענות בכתב האישום מעלה לכל ספק סביר, למעט עבירות האiomים והתקיפה באמצעות היריקה, והכל בכפוף למספר הסתיגיות שיפורטו בגין ההכרעה. ועתה - לנימוקים:

.44. גם באישום זה, העדות המרכזית היא עדותה של הרופאה המתלווננה- ד"ר ברנסטיין. ד"ר ברנסטיין העידה לפנוי (עמ' 21 ואילך לפרטוקול), עדותה הייתה מפורטת מאוד והתקבלה עליל' כמהימנה ואמינה. בעדותה היא סיפרה כי ביום האירוע בסביבות השעה 13:00 פנתה אליה מזכירת המרפאה בבקשת לקבל ללא תור באופן דחוף את הנאשם, אשר מתופל על ידי רופאה אחרת, וזאת לצורך מילוי טפסי תאנוט עבודה. ד"ר ברנסטיין צינה כי בדרך כלל לא נהוג לעשות כן, ולכן היא השיבה כי קיבלו לאחר קבלת המטופלים המזומנים אליה. אז, לדבריה, באופן פתאומי נכנס הנאשם לחדרה; היא ביקשה ממנו לצאת והוא יצא מן החדר, אך אז היא שמעה אותו אומר למטופלים שהוא הבא בתור להיכנס לרופאה ושאף אחד לא יכנס עד שהרופאה לא תקבלו לטיפול. לדברי ד"ר ברנסטיין, היא אמרה לו שהוא לא יכנס, ואז בתגובה החל הנאשם לקלל אותה וכינה אותה "רוסיה, זונה". לדבריה, בהמשך היא עמדה בפתח דלת חדרה, ובשלב מסוים גבה היה מופנה אל הנאשם אשר עמד בפתח הדלת, והיא חשה שה הנאשם דחף אותה, ודבריה: "...והרגשתי שהוא דוחף אותי אני לא יודעת עם מה, הוא ניסה לדוחף אותי לכיוונו המטופל שנכנס, ואני התנדתי, המטופל שלי נכנס לחדר...". (עמ' 21-22 לפרטוקול). בהמשך סיפרה כי הנאשם יצא מהחדר, שוב נכנס, אז כשהיא הייתה בפתח החדר הוא ירך עליה. לדבריה, היא זהה לאחור. במהלך עדותה הוצג לד"ר ברנסטיין סרטון מצולמות האבטחה המתעד את האירוע והוא צינה כי ניתן לראות בסרטון שהוא עומדת בפתח הדלת, הנאשם נמצא אחריה, וכאשר היא אפשרה למטופל שמואל ספן להיכנס לחדרה, הנאשם דחף אותה. לדבריה, קשה מאד להבחין הסרטון ביריקה שירק הנאשם לעברה, אך ניתן לראות תנועה מסוימת בראשו של הנאשם (עמ' 22 שורה 24 לפרטוקול, עמ' 25 שורה 7 לפרטוקול).

עבירה תקיפה עובד ציבור

.45. מכתב האישום עולה כי עבירה התקיפה המיוחסת לנאם מתבססת על מעשה דחיפה של ד"ר ברנסטיין בפתח חדרה במרפאה. בנוסף, נטען בכתב האישום כי הנאשם ירך לעברה אך היריקה לא פגעה בה לאחר שהיא זהה אחוריית, וגם בגין מעשה זה מיוחסת לנאם עבירה התקיפה. בנסיבות זוណ גם בטען בכתב האישום כי הנאשם שלח ידו לכיוון בטנה של ד"ר ברנסטיין במהלך התלהמותו כלפייה.

.46. ד"ר ברנסטיין תיארה במהלך עדותה כי היא חשה שה הנאשם דחף אותה כאשר גבה היה מופנה אל הנאשם, מכאן שהוא לא ראתה את מעשה הדחיפה אלא רק חשה בה. במהלך עדותה היא הסבירה כי הנאשם חסם את הדלת וכי היא ניסתה לאפשר בכל זאת למטופל הבא להיכנס לחדר (עמ' 22 שורה 1 ואילך לפרטוקול). כך תוארו הדברים על ידי העודה:

"באופן פתאומי נכנס בחור גבוה ואמר 'עכשו אני נכנס' בקשתי ממנו לעזוב את החדר ואקבל אותו כשאוכל. הוא יצא ושמעתה שהוא אמר למטופלים שעכשו

הוא יכנס וכשיצאתי לקבל מטופל הוא אמר שהוא נכנס ואמרתי שלא, אני קובעת...אמרתי שאני מכינה אנשים ועמדתי בפתח הדלת עם הגב אליו ועשיתי מקום שהמטופל הבא יכנס והרגשתי שהוא דוחף אותו אני לא יודעת עם מה, הוא ניסה לדוחף אותו לכיוון המטופל שנכנס, ואני התנגדתי...".

.47. דבריה של הרופאה כי היא חשה תקיפה מקובלם עלי' ואמנים בעיניו. מצפיה בסרטון שתיעיד את התרחשויות בפתח החדר ניתן למצוא תיעוד מצולם של התרחשויות, התואם באופן כללי את מה שמסרו ד"ר ברנסטיין ויתר העדים. בסרטון (ת/2) ניתן לראות כי הנאשם מגיע לפתח הדלת, נכנס לחדר ולאחר מכן יצא ונעמד בפתח. בשלב זה עומדים הנאשם, ד"ר ברנסטיין ואדם אחר (שמתרבר שהוא המטופל ספן) שמנסה להיכנס או אז רואים תנועה, תוך כדי מה שנראה כניסיון הנאשם למנווע כניסה האדם הנוסף, ובמהלך זהה נדחפת ד"ר ברנסטיין קדימה. בנוסף, ניתן לראות המשך דין ודברים בין ד"ר ברנסטיין לבין הנאשם, במהלך מושנות ידים על ידי הנאשם חלק מההתרחשויות, אך לא ניתן לקבוע כתוב האישום, כי הן היו דווקא בעבר בטן הרופאה. ראו ת/2, מנוקדת זמן 13:09 ואילך. הדחיפה עצמה נצפית בנקודות זמן 13:10:30 ואילך. עוד נציין לשם השלמת התמונה כי במקום נכחו אנשים רבים, ונראית "תמונה" התואמת את התרחשויות ואת האווירה שצויירה במהלך העדויות.

.48. כפי שעולה מעדותה של ד"ר ברנסטיין, מי שהיא נוכח בחדרה ובסימון לו בעת האירוע הוא המטופל שמואל ספן. עדותו של ספן מחזקת את עדותה של ד"ר ברנסטיין ומוארת תמונה עובדתית דומה. העד תיאר את התרחשויות בפתח החדר וציין כי בשלב מסוים ד"ר ברנסטיין היזה את הנאשם מהפתח ונתנה לספן להיכנס. לדבריו, הנאשם "נשען על הדלת והוא היזה לו טיפה את היד ובכל זאת אני נכנסתי... אני בדיק לא זכר אם הוא היז איתה, אני לא זכר. אני לא זכר את האירוע של הדחיפה" (עמ' 25 שורות 32-30 לפרטוקול, עמ' 29 שורה 29 לפרטוקול), ובהמשך ציינו: "אולי היה חיכון בינהם...אם בהודעה שמסרת ציינתי שה הנאשם דחף את הרופאה אז הדבר הוא נכון" (עמ' 27 שורות 13-14 לפרטוקול). העד ציין עוד כי אינו זכר פרטים לגבי אירוע הדחיפה, לדבריו - הנאשם חסם את דלת החדר, ד"ר ברנסטיין היזה לנאים את היד, הייתה איזה דחיפה, או התנגדות שני הצדדים וזו התאפשרה כניסה של ספן לחדר (עמ' 30-31 לפרטוקול). כאמור, העד אישר בסופו של דבר כי הנאשם דחף את הרופאה תוך שהוא מאמין את הדברים שציין בעדו במשטרה, בשל כך, ולאור צבר הראיות התומך במעשה הדחיפה, אין אני רואה צורך להאריך בכל הקשור לבקשת המאשימה - שהועלתה במהלך הדיון - בכל הנוגע לשימוש בסעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, וספק אם יש צורך בכך. אזכיר בקצרה כי עיון בגרסתו של ספן במשטרה מעלה כי קיימים הבדלים מסוימים בין הדברים שמסר באשר לדחיפה, אם כי אין מדובר בהבדלים מהותיים אשר יש בהם כדי לפkap בנסיבות עדוותיו. בהודעתו במשטרה מיום 15.7.2013 (ת/9) סיפר ספן כי הנאשם עמד בפתח חדרה של ד"ר ברנסטיין וכי: "הרופאה ניסתה להיז איתה ואז הוא דחף אותה הצידה קצת". עדותו של ספן עולה בקנה אחד ומשתלבת עם עדותה של מטופלת נוספת שנכחה בעת האירוע מחוץ לחדרה של ד"ר ברנסטיין - לימור כהן.

.49. כהן, שהוא מטופל שנכחה במקום, צפה מרחק קצר על המתרחש, וכך היא ציינה: "הוא

[הנאשם - מ"ע] אמר שוב אף אחד לא יכנס אם אני לא נכנס ואז הרופאה ניסתה לעזור לפצינט להיכנס פנימה ואז היה מצב שנייהם עמוד תחת המשקוף של הדלת וכשהיא ניסתה לעזור לאיש להיכנס, הוא דחף אותה עם הידיים והצמיד אותה למשקוף" (עמ' 35 שורה 16 לפרטוקול). עוד הבהיר העודה בחקירה הנגדית כי הרופאה לא נגעה בנאשם וכי "הבן אדם היה באטרף מוחלט הוא היה ממש כמו שור. היה הצלחה להכניס אותו כנראה היה רגע שהנאשם כנראה זו היה פתח שהוא יכולה להכניס את הלוקה" (עמ' 37 שורה 209 לפרטוקול). עדותה של העודה מפורטת מאוד, מתישבת היטב עם יתר העדויות לרבות התיעוד המצלם, והתרשמתי כי היא עדות מהימנה.

.50. מטופל נספּ שנכח במקום והעד לפנִי הוא העד אסיג סולומון. בעדותו לפני תיאר סולומון תיאור עובדתי שונה מאשר עדי התביעה. לדבריו, הוא לא שמע את הנאשם מקלל ולא ראה אותו דחף את ד"ר ברנסטיין (עמ' 48-49 לפרטוקול). לאחר שהוכרז כעד עיון, לבקשת המאשימה, עומרת סולומון עם הדברים אשר מסר בחקרתו במשטרה. סולומון הכחיש שמסר את הדברים וטען שאין סיבה שיגיד דברים שהוא לא ראה. עיון בגרסתו של סולומון במשטרה מעלה כי שם ציין שהנאשם צעק, קיליל ודחף את הרופאה, והוא אף ציין את הקילילות עצמן - "זונה רוסיה" (ראו: ת/9, עמ' 1 שורות 13, 15-16). במהלך עדותו לפני חזר סולומון לחלוין ממה שמסר במשטרה. אין ספק כי עדותו של סולומון קבילה, מאחר והוא עומדת במבחן סעיף 10א לפקודת הראיות. כידוע, קבלת ההודעה אינה סוף פסקוק ועדין כי לבחון את משקלה של העדות, כפי שמחיב סעיף 10א(ג) הקובע כי: "בית המשפט רשאי לסמור ממצאים על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהלות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשו". במקורה שלפני עולה כי גרסת סולומון שנמסרה במשטרה, היא מהימנה יותר. למסקנה זו הגיעו מתוכן העדות במשטרה, הכוללת פירוט מדוייק של ההתרחשויות, תיאור שמתלבב היטב עם יתר הראיות. גרסאות יתר העדים, התיעוד המצלום ו"התוכנה" שניכרת במקום אינם בעלי בקנה אחד עם גרסתו של סולומון בבית המשפט. אם לא די בכך - התקשתו הגורפת של העד אף אינה מתישבת עם דבריו של הנאשם כי הוא לא חסר במידלים בוטות.

.51. הנאשם כאמור מכחיש מכל וכל שהוא דחף את ד"ר ברנסטיין (ראו עמ' 64 שורה 13 לפרטוקול, וכן ההודעה במשטרה ת/7 שהצדדים הסכימו לראותה בחקירה ראשית). אלא שכי שכבר ציין, גרסת הנאשם עומדת בסתרה ליתר העדויות - ואין היא אמונה כשלעצמה, למורת הودאותו שהוא כשל בכך שניבול את פיו והתבטא בנסיבות, הילוך שהוא בקש לזקוף לכך שמכלול גרסתו אמין.

.52. לתמיכה בגרסתו, הזמן הנאשם לעדות את מר דוד ציקשוויל. בתחילת חקירותו במשטרה לא ציין הנאשם כי מדובר בחברו. החבר, שהעד לפנִי, ציין כי באותו יום נועד הוא והנאשם, ובשילוב מסוים עלה למרפאה והיה עד להתרחשות בין הנאשם לבין ד"ר ברנסטיין. כך תיאר בעדותו את הדברים, בעמ' 68, שורה 18 ואילך לפרטוקול:

"עליתי ואז החל ויכוח הוא אמר מה איתני ולא התייחסו אליו. הוא צעק למה לא"

מגיע לי טיפול. ... אמרתי לו מה הבעיה שלך שבשקט תכף קיבל אותך מה אתה עשה רעש... באתי אליה הוא אמר אין בעיה אם אני לא נכנס אף אחד לא נכנס. אז עמד בפתח ואמר למה מגיע לי יחס צזה מה אני בן זונה מה אני... אמרתי לו עוזב אותך בוא נחכה עוד קצת. היא יצאת החוצה מפניהם לו את הגב ואומרת לאחרים בו תיכנס. היא אמרה לו אתה לא נכנס. היא יצאת חצי גוף עם הגב אליו והכנסה משם בתפר של הדלת פנימה. הוא אמר אף אחד לא נכנס, אחרי זה היא אמרה לך אחרי תיכנס אני חצמתי בינהם, אותו אחד היה כבר **בפנים... הייתה בינהם ישר הדפטו אותו. יצאנו החוצה ובא מאבטחה ומשטרה.**"

معدותו של העד ציקשויי ניכר רצונו מצד אחד למסור תמונה שלמה של מה שהתרחש, אך מצד שני להשמיט ממנו חלקים שאינם לטובת הנאשם. התרשםתי כי עדותו היא סלקטיבית וממנה הושמטו הקטעים שיש בהם כדי לסבול את הנאשם, תוך שהוא מגלה רק חלק מהתרחשויות הדברים. לצד זאת, בעדותו אף קיימים חלקים שיש בהם משומן ראשית אישוש לגרסת עדי התביעה, כך לדוגמה הטענה כי הוא חצץ בין הנאשם לבין הרופאה ואף הדף את הנאשם. ובהמשך, נראה שגם העד מסתיג מהנהלותו של הנאשם, לשיטתו, במיוחד כשהיא מופנית נגד אישה. ראו חוות הנגדית בעמ' 69 לפרוטוקול. לבסוף, השמטה העובדה כי הנאשם קילל את ד"ר ברנסטיין, בנסיבות גסות, וקראה לה במלות גנאי, אינה מתישבת עם מכלול הראיות.

.53. הנה, בכלל הנוגע לעבירות התקיפה, הריאות מובילות למסקנה כי המאשימה הוכיחה שה הנאשם דחף את ד"ר ברנסטיין. אני רואה לכך עתה, כי גם שעולה כי מתקיימות יסודות עבירות התקיפה, אין מדובר בנסיבות חמורות, שכן ניכר כי הדבר בדחיפה קלה.

.54. באשר למעשה היריקה, אזכיר כי ד"ר ברנסטיין לא תיארה בעדותה באיזה אופן יrisk עליה הנאשם (עמ' 23 שורות 23-24 לפרוטוקול). היא אמ衲 ציינה כי הוא יrisk עליה וכי היא זהה לאחר כדין שהיריקה לא תפגע בה, אך לא ניתן היה להסיק מדבריה באיזו ירידקה מדובר; האם מדובר בהזאת רוק מהפה אשר מועדת לפגוע בה בוגפה, שאז יש בכך כדי לענות על יסודותיה של עבירות התקיפה, או שמא מדובר ב"ירידקה" "יבשה" בסגנון "טפו", אשר לא מועדת לפגוע בוגפה פיזית אלא להביע זלזול ובזבז, ומהוועה עלבון. לזאת יש להוסיף את עדותו של ספן לפיה לא ראה שה הנאשם יrisk על ד"ר ברנסטיין (עמ' 27 שורה 24 לפרוטוקול). משכך, ככל שהטענה היא כי היריקה מהוועה תקיפה, או ניסיון תקיפה, אני מחייב לזכות את הנאשם מעבירה זו. עם זאת, מעדות ד"ר ברנסטיין והтиיעוד המצוולם, ניתן לקבוע כי אכן הנאשם ביצע פעולה ותנועת "טפו" כלפי שנועדה לבזותה ולהביע זלזול בה. קביעה זו רלוונטית לעבירה של העלבת עובד ציבור אליה נפנה את המבטו כעת.

העלבת עובד ציבור

.55. עדויותיהם של עדי התביעה, ובראשם ד"ר ברנסטיין, מתארות מסכת עובדתית דומה ממנה עולה כי הנאשם התפרץ לחדרה של ד"ר ברנסטיין, צעק, קילל וחסם את פתח הדלת כדי למנוע ממטופלים אחרים

התרשמתי כי הם דוברים אמת והעדויות השתלבו אחת עם השניה לכדי תמונה קוגנטיבית כוללת.

ד"ר ברנסטיין העידה לפני וצינה כי הנאשם החל לקלל אותה וכינה אותה "רוסיה, זונה" ובהמשך י רק עליה (וראו קביעתי לעיל בעניין זה) והוא "איומים וקללות" (עמ' 21 ו- 22 רישא לפרוטוקול). העד ספן תיאר בעדותו כי הנאשם סין לעבר ד"ר ברנסטיין קללה, אמר לה "זונה" (עמ' 25 שורה 28 לפרוטוקול). ד"ר גנדמן אף היא אישרה כי הנאשם דבר לד"ר ברנסטיין "בטונים לא יפים. אמר מלים כמו בת זונה" (עמ' 33 שורה 16 לפרוטוקול). העודה כהן מסרה שהנאשם התפרץ לחדרה של ד"ר ברנסטיין, צעק וקילל "בת זונה", ומשארמה לו האחونة שימתין בתור הוא: "נעמד וחסם את הדלת כמו שמשון הגיבור החזיק את המשקופים וצעק אף אחד לא יכנס אם אני לא נכנס. במהלך כל הצעקות שלו מה שעוד יותר הפחד הוא אמר אם לא היו פה אנשים אני... והוא הפסיק לא המשיך" (עמ' 35 שורות 12-14 לפרוטוקול).

העדה אילה אייל, תיארה בהודעה את הסיטואציה וכן ספרה, בעמ' 42 שורה 20 לפרטוקול: "המתנתן לתומי לד"ר ברנשטיין, המתנתן על הפסל במדרון... היו שם די הרבה אנשים. הגיע בחור התישב בתוור. שהרופאה פתחה את הדלת הוא אמר עכשו הוא נכנס, זה לא היה תרו, התחל שם ויכוח, הוא אמר אם אני לא נכנס עכשו אף אחד לא נכנס. לא זוכרת להגד באיזה טון הוא אמר. התחל שם ויכוח ומהומה, אני קמתי והלכתי הצעידה וחיכיתי באחור של האחיות. התחלו ויכוחים הרופאה התווכחה, התחלו צעקות וקללות. זה שעמד בדלת קילל. הוא אמר לה זונה בת זונה.... אני הלכתי הצעידה כשהוא התחל לקלל, קמתי והלכתי משם. איפה שיש בלางן אני לא נמצא. הנאשםicus מאד...".

כן ניתן להפנות לעדותו של העד ספן. הוא מסר כי המתין מחוץ לחדרה של ד"ר ברנסטיין כאשר הנאשם הופיע והתרפרץ לחדר. לדבריו, ד"ר ברנסטיין אמרה לנואם שהיא לא קיבל אותה כי זה לא התור שלו, והנאשם השיב שהיא כן קיבל אותה, חסם את דלת החדר ומונע ממתופלים אחרים להיכנס. לדברי ספן, הנאשם אמר "זונה" ו"התפרץ בקללות קשות שהניר לא סובל אותן". בנוסף, ניתן להפנות לעדות ד"ר גנדלמן שסיפורה כי עבדה במרפאה ביום האירוע כשלפעת שמעה צעקות בפיזוזו. היא נגשה לחדרה של ד"ר ברנסטיין וראתה שם את הנאשם עומד עם בחור נוסף. לדבריה, אחד מהבחורים דבר לא יפה אל ד"ר ברנסטיין וקילל אותה "בת זונה", אך היא לא ראתה תקיפה פיזית, מאחר והנאשם היה בתוך החדר של ד"ר ברנסטיין (עמ' 33-34 לפרטוקול).

57. אשר לעדות הנאשם והעד מטעמו, כפי שציינתי עדותם אינה מגלה את מכלול ההתרחשויות וכי היא מגלה טفح ומסתירה טפחים. יתרה מכך, וכפי שצווין לעיל, עדותו של צקشوויי אף תומכת במידה מסוימת בגרסת ה庭审ה, במיוחד ככל שהדברים נוגעים לעבירה של העלבת עובד ציבור.

אין אני רואה צורך לשוב ולדון בסיסות העבריה, והדין באישום הראשון רלוונטי גם לכך. 58

.59. לאור האמור, מסקנתי היא כי המאשינה הרימה את הנטול המוטל עליה והוכיחה את יסודות העבירה.

עבירות האיומים

.60. מלבד הביטוי "זונה" וביטוי העלבה, במהלך הבאת הראיות לא העידו העדים, ובכלל זה ד"ר ברנסטיין, לגבי הביטויים בעלי התוכן המאים שנטען שהנאשם אמר ובכלל זה הביטויים "אני אזין אותך, אני יודעת את השם שלך ואת תצערני על זה, אני אזין לכם", אני האפוך את השולחן עלייכם, אני אשבור את המיקום עלייכם, אני אשבור את הדלת" - כנطن בכתב האישום. אמנם, ד"ר ברנסטיין העידה כי היו איומים וקללות, אך מלבד אמירה כללית זו, לא פורט מה בדיק אמר הנאשם. אני מתעלם מעדותה של ד"ר ברנסטיין לגבי תחששותה. ד"ר ברנסטיין הבירה כי היא הרגישה מפוחדת בגל צורת התנהגות והדיבור (ראו ע' 6 שורה 22 לפירוטוקול), ואין מקום לוויכוח עם תחששותה. אולם נראה כי הדברים נאמרו על ידה בהקשר שהרגישה מושפלת נוכח ביטוי המעליבים של הנאשם. זאת ועוד, עיון מדויק בתוכן האיומים שהוזכרו לעיל מלמד כי חלקם אינם תואם סיטואציה כגון הביטוי המפורסם "אני האפוך את השולחן" או "אני אשbor את הדלת". ביטויים אלה לא מתיחסים עם דקדוקי הסיטואציה באישום השני כפי שהיא עולה מן הניסיבות. בנוסף, ד"ר ברנסטיין לא העידה ולא הובאו ראיות נוספות המלמדות כי הנאשם הניף ידיו באופן מאין, כנطن בסעיף 9 לכתב האישום. בעניין זה רأו קביעתי לעניין הטענה של שליחת הידיים לכיוון בטנה של ד"ר ברנסטיין. אמנם מחראות ניתן למוד כי הנאשם הניף את ידיו, אך ניתן לקבוע כי הדבר היה בלהט הוויוכות עם ד"ר ברנסטיין. על כן, נותר ספק אם אכן נאמרו הביטויים המופיעים לנאשם או שהוא התנהג התנהגות מאימת אחרת.

.61. מכאן, אני מחליט לזכות את הנאשם מעבירות האיומים שיוחסה לו באישום זה.

.62. ניתן היה לטעון כי יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירות איומים בשל מכלול התנהגותו: חסימת דלת הכניסה לחדרה של ד"ר ברנסטיין, אמירותיו שם הוא לא יכנס אף אחד לא "יכנס, יותר הדברים. עם זאת, משלא נטען בכתב האישום כי גם התנהגות זו, להבדיל מהביטויים ותנוועות הידיים (ראו ניסוח כתב האישום בסעיפים 10-19), מהוות איומים, ומשלא נתקבש לעשות שימוש בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 - אין אני רואה לדון באפשרות זו.

התנהגות פרועה במקום ציבורי

.63. סעיף 216 לחוק העונשין המגדיר את העבירה קובע מספר חלופות שיכולה להיות כהתנהגות פרועה. התנהגות פרועה יכולה להתקיים כאשר אדם מתנהג באופן פרוע או מגונה במקום ציבורי או מתנהג במקום ציבורי באופן העלול להביא להפרת השלוום. נזכיר כי לגבי האישום הראשון, הנאשם לא חלק על כך שהתנהגותו מקיימת את יסודות העבירה. נראה שגם לגבי האישום השני, התנהגות הנאשם

מקיימת יסודות עבירה זו.

.64. בספרו של יעקב קדמי (**הדין בפליליים - חוק העונשין 2239** (חלק רביעי, מהדורה מעודכנת 2006)), ציין כי המדבר בעבירה התנהוגית והבחן לפסילות ההתנהוגות הוא מבחן אובייקטיבי. מכלול התנהוגות של הנאשם כפי שפורט בהרחבה בסיקירת הריאות, ולמיוחד לחזור ולפרטו, היה בו להפר את השלום במרפאה. הנאשם הגיע למרפאה, צעק וקילל, חסם את דלת הכניסה אל חדר הרופאה, כששאר המטופלים ממתינים לתורם והתעמת עם הרופאה ועם חלק מהמנוכחים במקום. לא זו בלבד, אלא שבפועל התנהוגותו של הנאשם גרמה להפרת השלום, וגם מכך ניתן ללמוד על היסוד התנהוגתי של העבירה. דומה שעל היסוד הנפשי אין צורך להאריך - מכלול הנسبות מעלה כי הנאשם היה מודע להתנהוגתו, והוא אף לא טען טענה כלשהי בנקודה זו.

האישום השלישי

.65. באישום זה הנאשם נטען בביצוע עבירות של איומים, הפרעת שוטר במילוי תפקידו והעלבת עובד ציבור. סבורי שהמआשימה הצליחה להרים את הנTEL המוטל עליה והוכיחה את יסודותיהם של העבירות שיוחסו לנאים.

הפרעת שוטר במילוי תפקידו

.66. האירוע המדבר היה כאשר הנאשם היה נתון במעצר בתחנת המשטרה. במהלך כך ביקש השוטר חייר להוציא עצור שהוא מוחזק עם הנאשם בתא המעצר, או אז עמד הנאשם בפתח התא ורצה לצאת. עקב לכך נאלץ השוטר לחסום בגופו את פתח התא למניעת יציאת הנאשם. נטען עוד כי הנאשם הצמיד את גופו לגוף השוטר בצורה מאימה.

.67. השוטר חייר העיד לפניי. התרשםתי כי עדותו אמינה וכי היא מתארת במפורט ובמדויק את שאירע. חייר סיפר כי ביום האירוע הוא היה צריך להוציא עצור בשם דוד חיים מתא מעצר בו שהיה הנאשם לצורך מגש עם עו"ד, וכי בהתאם לנוהל, חייב להתלוות אליו שוטר נוסף נוסף בפתחת תא העצורים. לפיכך התלוותה אליו השוטרת שרית עמייאל. לדברי חייר, כאשר הוא ביקש מאותו עצור לצאת, נעמד הנאשם בפתח התא ואמר שגם הוא רוצה עו"ד. חייר ביקש מה הנאשם לזרז מהදלת אך הנאשם סירב ולדבריו **"העלה את הטונים שלו"** ודרש עו"ד באופן מיידי. חייר סיפר כי אמר לנאים שם הוא יגע בו הוא יואשם בתקיפת שוטר, והנאים מנגד פנה אל עמייאל ואמר לה: **"מה נהיות סוחרת, תכף אני אראה לך גם והתחילה לך"** **אותה, הוא אמר לה يا מזדיינת... תכף אני אראה לך** (עמ' 40-41 לפרטוקול). חייר ציין כי אם לא היה מתבקש להעיד על המקרה, הוא לא היה מתлонן. עוד ציין כי האירוע כולל התנהל תוך דקה (עמ' 41 שורה 28 לפרטוקול). עדותו של חייר נתמכת היטוב בעדותה של השוטרת עמייאל, שנכחה בקרבת מקום ובפרט בכך ששמעה את השוטר חייר אומר כי יאשים את הנאשם בתקיפת שוטר אם יגע בו.

.68 הנאשם לא הכחיש את הטענות לחולוטין אך ביקש לצבוע אותם בצלביהם אחרים. לטענתו, הוא אמן חסם את תא המעצר, אבל הדברים יצאו מפרופורציה. לדבריו כאשר העצור חיים רצה לצאת מן התא, הוא (הנאשם) "עמד בצחוק" בפתח התא, מבלתי לו מנוע ממנו לצאת. הנאשם הטיעים בחקירותו במשטרת (ח/7, עמ' 3 שורה 50), שכאמור התקבלה במקום עדות ראשית, כי: "**אני דיברתי עם עורך דין** [הכוונה כנראה עם ח'יר - מ"ע] אמרתי לו בהלצה גם אני רוצה לצאת תוציא גם אותי לעורך דין הוא אמר אביעד אתה לא יוצא לשם מקום שניינו הבנו אחד את השני שמדובר בהלצה".

.69 כאמור, דבריו של השוטר ח'יר מהימנים יותר בעיני. ונראה כי גרסתו של הנאשם כי מדובר בהלצה אינה توאמת את הסיטואציה ואת ההתרחשויות שהייתה לאחר מכן, שהובילו לחקירה עם השוטרת עמיאל, אשר גם לשיטתו הנאשם - אינה סיטואציה נעה מה מעידה על הלצה.

.70 בכר שהנאשם התנהג באופן המתואר על ידי השוטר ח'יר, הרי הוא הפריע לשוטר במילוי תפקידו. באשר ליסוד הנפשי, הרי גם אם קיבל את גרסת "ההלצה" - ספק אם הדבר מסיע לנאשם, שכן המבחן הוא אינו מניעו ומטרתו של הנאשם, אלא מודעתו ליסודות העבירה והתקיימות היסוד הנפשי. בהקשר זה צפיפות - בדרגה גבוהה של קרוב לוודאי - כי מעשה ההלצה, כתענטת הנאשם, יביא להפרעה לשוטר במילוי תפקידו, מקיים את היסוד הנפשי הנדרש (ראו: יעקב קדמי הדין בפליליים - חוק העונשין 1660-1658 (חלק שלישי, מהדורה מעודכנת 2006)). כך ניתן לקבוע בנסיבות המקירה שלפניו, באשר לא היה ספק כי חסימת תא המעצר בפני יציאת העצור הנוסף, הייתה בה להפריע לתפקידו של השוטר ח'יר.

.71 עם זאת, אני רואה לסיג כי אין אני מקבל את הנטען בסעיף 3 לאיושם, לפיו הנאשם הצמיד את גופו אל גוף השוטר בצוරה מאימת. הדבר כלל לא עולה במידות של השוטר ח'יר. אמן בעודתו ציין השוטר ח'יר כי "הינו במקום אחד מול השני בינינו 20 ס"מ" (עמ' 41 שורה 1 לפרטוקול), אך לא עולה מדבריו כי מדובר בתנועה מאימת, במאובדן מהפרעה לתפקידו. מילא באישום זה לא מיוחסת לנאשם עבירות אiomים על השוטר או על השוטרת במעשיו כלפי השוטר ח'יר. אם משתמש אחרית מכתב האישום, הרי הנאשם מזוכה מעבירות האiomים בהיבט המפורט לעיל.

התבטיאות כלפי השוטרת עמיאל

.72 לבסוף, כתוב האישום מייחס מעשי אiomים והעלבה כלפי השוטרת.

.73 בעודתה לפני ספירה עמיאל כי ביום האירוע, בעת שהמתינה ליד היום היא שמעה את ח'יר צועק "**אני אשים אותך בתקיפת שוטרים**". לדבריה, כאשר היא נῆגה לעבר תא העצורים לברר מה קורה, היא הבחינה בנאשם עומד מול ח'יר, אותו היא מכירה מכיוון שהם גרים בשכונות באותו בניין. כששאלתה את ח'יר מה קרה, צעק לעברה הנאשם "**יא מזדינית את גם סוהרת**". עמיאל ספירה שהנאשם: "**שם יד על החזה ואמר את לא יודעת מי אני באמת**" (עמ' 38 שורות 17-27 לפרטוקול). עמיאל ספירה כי דיודה על כך

למפקד התחנה וכי הוכרזה כמאוימת, וכן ציינה כי היא רשמה מילה במילא מה שהנאשם אמר לה. גם עדותה של עמיאל התקבלה על ידי כאמינה ומהימנה, והיא עולה בקנה אחד עם עדותו של ח'יר, ומתיישבת עם ח'ליה.

.74. לגרסת הנאשם, תוך כדי שהיא מדברת עם השוטר ח'יר הגיע השוטרת עמיאל ואמרה לו "אבליך חכה אני יטפל בך אמרת לי בואי נראה אותך שתטפל بي" (ת/7, עמ' 3 שורה 54), אך הכחיש כי אכן עלייה. בעדותו לפני ציין הנאשם כי עמיאל אמרה לו שהוא תקף נכנס לתא "וترة לו מי היא", והדבר קומם אותו. כן טען הנאשם כי מדובר בעילית שוא וכי עמיאל עשוה כן מתוך קנאות וצרות עין (עמ' 66 שורות 7, 12-17 לפראוטוקול). גם בהודעתו במשטרת מיום 15.7.2013 טען כי עמיאל אינה דוברת אמת, כי היא זאת שאמרה לו שהוא לטפל בו, וכי הוא לא קיל או איים עליה ושיהיא מנסה להעליל עליו (ת/5, עמ' 2 שורות 9, 19, 26).

.75. גרסתה של עמיאל מקובלת עלי באשר היא מהימנה יותר ומשתלבת עם עדותו של ח'יר. מנגד אין לקבל את גרסת הנאשם. ראשית, בהודעתו במשטרת לא פירט הנאשם מה הייתה תגובתו לדברי השוטרת, זאת לאחר שהוא חוזר ומיד על עצמו כי יש לו פה "שמכשיל אותו תמיד". שניית, הגרסה לפיה השוטרת היא שפנתה אליו כי לטפל בו או תראה לו מי הוא, אינה מתישבת עם הגרסה כי הוא התבבד והטלוצץ עם השוטר ח'יר. שלישיית, הדבר אינו מתישב עם העובדה שמצוותה ביטוי בדברי הנאשם כי השוטרת היא שכנתו מזה מספר שנים וביניהם שוררים יחס קבוע (ת/7, עמ' 3 שורה 52). לבסוף, למימה בטענותיו ביקש הנאשם להעיד עד הגנה את העצור ששחה עמו בתא- דוד חיים, ואשר נכח עת התרחש האירוע. עד זה זמן להעיד בבית המשפט, אך לא התיעצב לדין והנאשם ויתר על העדתו. בהסכמה הצדדים הוגשה הودעתה במשטרת לעצם מסירת הדברים ולא ל Amitot Tocnem, כך שגם אם בהודעתו של חיים קיימת גרסה הטעמכת בגרסהו של הנאשם, לאור כך שחיים לא העיד לפני, לא ניתן להסתמך עליה.

.76. אין צורך להרחיב על יסודות עבירות האיומים והעלבת עובד ציבור, והתיחסנו לכך בהרחבה בהקשר שני האישומים הקודמים. הראיות שלפני מלמדות כי הוכחו יסודות העבירות גם על רקע הראיות הקשורות באישום זה.

.77. בסיכומים הعلاה הסניגור מספר טענות בהקשר לאיום השליישי: תחילתה הוא טען כי התנהגותו של הנאשם לא נכנסת בוגדר עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו שכן מדובר באירוע שנמשך פחות מדקה. אין לקבל טענה זאת. משך הזמן בו הופרע השוטר במהלך ביצוע תפקידו לא מהווה קритריון לבחינת השאלה האם התקיימה הפרעה אם לאו. העובדה כי ההפרעה ארוכה זמן מועט, אינה מעלה או מורידה לעצם ביצוע ההפרעה.

.78. טענה נוספת שהعلاה הסניגור היא כי אמרתו של הנאשם לעמיאל "את תראי מי אני באמת" אינה מבשת את עבירות האיומים, וכי צמד המילים "יא מזדינט" אינם מקימים את יסודות העבירה של העלבת עובד ציבור. אין לקבל טענות אלו. כאמור, אמת המידה לבחינותו של איום היא אמת מידת אובייקטיבית על פי

כל נסיבות המקירה. אין חולק כי השמעת אמירה כגון "את תראי מי אני באמת" כלפי שוטרת המבקרת לבצע את תפקידיה למורת רוחו של הנאשם היא בעלת משמעות שלילית אשרណועדה להפחיד את השוטרת, כאשר לאמירה מתווספת תנועה של הנחת היד על החזה, שיכולה להתפרש כ"הבטחה" (להראות מי הוא). כמו כן, ברו לככל כי המילים אותן אמר הנאשם הן מילים מעלייבות שנאמרו על רקע ביצוע תפקידיה של השוטרת והן פוגעות פגיעה קשה בליבת כבודה, ועל כן אין צורך להרחיב.

.79. אמנם, לא הוכח לפניי, כנטען בכתב האישום, כי הנאשם נעז מבטו בשוטרת חלק מתוצאות האיים, למשל העידו השוטרים על כך. ברם, אין בכך לגרוע מסקנתי, שכן די בהתנגדות שהוכחה כדי לבסס את עבירות האיים.

.80. לאור האמור לעיל, אני קובע כי הוכחו עבירות האיים ועבירת העלבת עובד ציבור.

לפני סיום

.81. הנאשם הlein על כך כי המקירה יצא מכלל פרופורציה וכי בין יתר הסיבות לכך, שבמקום שהתיק יחקיר על ידי יחידת המשטרה המקומית, הועבר הטיפול ליחידת חקירה מובחרת, מה שלא הולם את העבירות, ואوهاה ייחודית ביצעה פעולות חקירה אינטנסיביות ובلتוי נדרשות לאור מהות האיים.

.82. אין בכונתי להתעכ卜 יותר על המידה על טיעון זה. השאלה איזה ייחידה ניהלה את החקירה ומדוע הועבר הטיפול בתיק ליחידה זו או אחרת, הן החלטות המצוויות בוגדר שיקול דעתה של המשטרה ושל רשות אכיפת החוק. כל עוד פועלותיהן נעשות בוגדרי החוק וטור שמיירה על זכויות הנאשם המתוות בדיין, וכאשר לא מועלית טענה רואה לעוות דין, אין מקום להתערבות בית המשפט בשיקולים אלו. למען הסר ספק, לא שוכנעתי כי נגרם עיוות דין לנאם כתוצאה מפעולות המשטרה.

סיכום

.83. מניתוח הראיות כפי שהובא בהכרעת הדיון, עולה כי המאשימה הרימה את הנTEL הנדרש והוכיחה את העבירות המיויחסות לנאם באישומים השונים מעל לכל ספק סביר למעט עבירות האיים באישום השני שלגביה נותר ספק, ונדבר נספ' של עבירת התקיפה. כמו כן, מסקנתי היא בקשר להערכות וההסתיגויות שבגוף הכרעת הדיון.

.84. על כן - אני מחייב להרשיע את הנאשם בכל העבירות שייחסו לו בכתב האישום, למעט עבירות האיים שייחסה לנאם באישום השני, ועבירת התקיפה ככל שהיא מתייחסת למעשה היריקה המתואר בסעיף 7 לאיושם השני. הכל בקשר לקביעות העובדות שב הכרעת הדיון.

ניתנה היום, י"ג تمוז תשע"ה, 30 יוני 2015, במעמד הנוכחים.